

LANG THANG TRONG SA MẠC DS 13-30

Sau một năm tại núi Sinai dân Israel đi tới Cađê. Đây là phía nam của biên giới đất hứa. Họ sợ không dám vào nên vòng lại lang thang trong sa mạc về hướng nam và hướng đông cho đến khi thế hệ đó chết hết. Họ không đi hoài nhưng dừng lại một số nơi với đàn vật của họ gặm cỏ trên những ngọn đồi chung quanh. Khi đám mây bốc lên, họ lên đường. Cuối cùng họ đến đất Canaan từ hướng tây của Biển Chết.

Hãy nghĩ tới những năm bị mất đi từ Cađê rồi vòng lại Cađê bởi vì người ta không tin tưởng TC. Sau hai năm trong sa mạc con cái Israel có thể đã vào đất hứa nếu họ không phạm tội cứng lòng tin. Họ nghe theo lời bàn lui của hầu hết những người dò thám thay vì tin tưởng vào TC.

Khi những người đi dò thám trở về nói với họ rằng dân ở đây to lớn và tường thành của họ rất cao, lòng họ chán nản. Họ không nghe lời của Giôsuê và Calép rằng những gì các người đi thám thính nói là đúng sự thực nhưng “Ta cứ lên chiếm miền ấy, vì chắc chắn ta có thể thắng được”. (13:30) Dân chúng không tin thác vào Chúa. Họ nói, “chúng ta hãy trở về Aicập (14:4)

Khi họ từ chối vào đất Canaan, cánh cửa đã đóng lại. Kết quả là họ đã phải lang thang trong sa mạc 40 năm. Chúa phán Ngài sẽ không cho bất cứ ai trên hai mươi tuổi được vào đất Canaan trừ ra Giôsuê và Calép.

Ngay từ đầu, hành trình từ Sinai đến Cađê nhanh chóng và hân hoan! Rồi đến buồn rầu nghi ngại và trì hoãn. Sự lưỡng lự đã dim dân Israel xuống trong 40 năm sa mạc lang thang vô ích. Ông Môsê đã buồn rầu nhắc lại “Thời gian chúng ta đi từ Cađê Bécnêa cho đến khi chúng ta qua thung lũng Đêrét là ba mươi tám năm, cho đến khi tất cả thế hệ các chiến sĩ biến mất khỏi trại” (Dnl 2:14)

Mười một ngày là tới đất hứa! Nhưng họ quay lại. Họ có thể đã có mười một ngày tiến công, nhưng họ đã chọn bốn mươi năm lang thang.

Chúa mở cửa thì không ai đóng lại được, và khi Ngài đóng cửa thì không ai mở ra được. (Is:22:22; Kh 3:8). Chúa mở cửa và khoảng ba triệu linh hồn đã ra khỏi Aicập; và Ngài đã đóng cửa lại khi dân Aicập cố đuổi theo.

Chúa đưa con cái Israel ra khỏi Aicập để đưa họ vào đất Canaan, miền đất hứa. Ngài không muốn chỉ đưa họ ra khỏi Aicập. Ngài muốn đưa họ vào đất hứa. Họ có thể làm được điều Chúa muốn trong vòng không quá hai ba tuần lễ. Nên nhớ các người đi dò thám vừa đi vừa về mất có bốn mươi ngày. Chỉ vì sợ hãi mà họ đã không còn can đảm để đánh lấy đất hứa.

Nhiều lần sự sợ hãi cũng làm chúng ta hụt mất tất cả những cái Chúa muốn ban cho chúng ta. Chúng ta sợ người ta nói ra nói vào. Chúng ta sợ những cái có thể xảy ra nếu chúng ta đặt niềm tin thác hoàn toàn trong tay Chúa.

Một trong những báo cáo của những người đi dò thám về là người trong đất ấy cao lớn khổng lồ, dân Israel chỉ như con châu chấu đối với họ thôi. (13:33)

Ghi chép trên nói lên câu chuyện của rất nhiều đời sống Kitô hữu và là một phần của cuộc sống con người. Những người khổng lồ của ích kỷ và tham lam, còn vượt trội hơn vóc dáng của người Anác, làm chúng ta chùn bước! Nhưng khi mọi chuyện xảy ra rồi, có một sự kiện rõ ràng là Đấng ở cùng chúng ta thì mạnh hơn những người khổng lồ đó.

Giống như mười người dò thám kia chúng ta có thể bi quan; hay chúng ta cũng có thể lạc quan như hai người trong bọn họ là Giôsuê và Calép. Giống như mười người bi quan chúng ta có thể đặt những khó khăn giữa chúng ta và Chúa rồi nói rằng chúng ta không thể làm được, hay giống như hai người lạc quan, chúng ta có thể đặt Chúa ở giữa những khó khăn và chúng ta và nói chúng ta có thể làm được.

Chúng ta khởi sự với niềm hy vọng thật cao trong sự hăng hái của lần yêu đầu. Đất hứa của cơ hội và thành công nằm ở xa xa. Rồi những người khổng lồ xuất hiện – người khổng lồ thù địch từ bên ngoài – người khổng lồ của sợ hãi từ bên trong. Niềm tin của ta gãy đổ. Ta quên Chúa. Ta so sánh những khó khăn gặp phải với sức lực của chính ta hơn là đặt nó trong cánh tay quyền năng của Chúa. Rồi ta quay về với sa mạc của niềm tin nửa mùa, chiến thắng nửa mùa, và hoàn toàn thất vọng.

Chương 33 của sách dân số là sổ lộ trình của cuộc hành trình này. Họ đi, đi hoài, rồi hạ trại, rồi lên đường nhưng chẳng đi tới đâu. Một vòng tròn vô tận của lang thang vô định với không một thành công nào. Khi ta nghi ngờ Chúa ta thấy đây cũng là kinh nghiệm của chúng ta. Ta cảm thất bị bại trận và hết nghị lực. Chúng ta đi lòng vòng mà chẳng làm nên tích sự gì. Giống như cánh cửa đang đóng đưa – rất nhiều chuyển động mà không đến đâu cả.

Trước khi cảnh trên kết thúc chúng ta thấy Israel lại than thở nữa, lần này là thiếu nước. Họ cay đắng với Môsê và Aaron và nói họ ước chi đã chẳng bao giờ rời khỏi Ai Cập. Đất khô và nứt nẻ và không có nước để uống. Môsê và Aaron lần nữa đến cầu cứu Chúa. Chúa bảo Môsê cầm cây gậy và nói với tảng đá trước mặt dân chúng, và tảng đá sẽ chảy vọt ra nước.

Sự kiên nhẫn của Môsê đã hết. Dân chúng kêu ca về mọi chuyện. Trong cơn giận dữ ông tập họp dân chúng và gọi họ là quân phản nghịch và thay vì nói với tảng đá ông lấy gậy đập tảng đá hai lần. Nước trào ra lai láng. Mặc dù Môsê không vâng lời, Chúa vẫn trung thành và giữ lời hứa. Giòng nước đó có thể vẫn còn chảy. Trong địa hạt này quân Thổ Nhĩ Kỳ đã đặt ống và lấy được nước trong Đệ Nhất Thế Chiến. Cađê-Bácnea là một ốc đảo tuyệt đẹp. Ngày nay phế tích của thành phố Cađê cổ vẫn còn thấy được ở nơi đó.

Có nên buồn vì ngay cả con cái Chúa cũng sa ngã? Lỗi của Môsê thật lớn, nhưng nó cũng cho ta thấy ông ấy cũng giống như chúng ta thôi. Môsê làm như chính ông là Chúa – “Nghe đây hỡi quân phản nghịch! Từ tảng đá này, chúng tôi có thể làm cho nước chảy ra cho các ngươi được không?” (20:10). Điều này làm mất danh dự của Giêhô Thiên Chúa. Vì Môsê đánh vào tảng đá hai lần thay vì nói với nó, nên ông đã không được phép vào đất hứa.

Một Rabbi trong sách Tulmud nói có ba cách để biết một người:

Trong cái ly của họ

Với tiền bạc họ có

Và trong lúc họ giận dữ.

Thật chí lý vì tư cách tồi dở tại bàn ăn vạch cho thấy văn hóa ứng xử tồi; tư cách tồi dở trong làm ăn buôn bán biểu lộ sự vô lương tâm; nói năng tục tằn khi giận dữ công bố sự ti tiện.

Một trong những điểm quan trọng mà chúng ta chưa nói đến là sự kiện trong chương 17. Chức tư tế của ông Aaron bị thách mắc, nên chính Chúa phải chứng minh sự lựa chọn của mình. Tất cả các thủ lãnh của các chi tộc đặt cây gậy chết của mình trong Lều Hội Ngộ. Chúa đã đặt sự sống vào cây gậy của ông Aaron. Vậy chúng ta thấy rằng tất cả những nhà sáng lập tôn giáo của thế giới đã chết – ngay cả Chúa Giêhô cũng đã chết – nhưng chỉ duy nhất mình Ngài đã được cho chỗi dậy từ cõi chết và được cất nhắc lên làm Vị Thượng Tế của chúng ta. (Dt 4:14; 5:4-10)